

03-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – অন্তৰ্মুখী হৈ পঢ়াত তৎপৰ হৈ থাকা, সদায় শ্ৰীমতত চলি থাকা তেতিয়া তোমালোকৰ ভাগ্য
বহুত উচ্চ হৈ যাব, এয়া নিজৰ ভাগ্য গঢ়াৰ সময়”

*প্ৰশ্ন:- তোমালোক সন্তানসকলৰ উচ্চ ভাগ্য কি যাৰ আধাৰত তোমালোক গোটেই সৃষ্টিৰ ভাগ্যৰ বিষয়ে জ্ঞাত হৈ
যোৱা?

*উত্তৰ:- স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা - এয়া হ'ল সকলোতকৈ উচ্চতকৈও উচ্চ ভাগ্য। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকল এতিয়া
স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈছা। তোমালোকে নিজৰো ভাগ্যক জানা গতিকে গোটেই সৃষ্টিৰো ভাগ্যক জানা। বাবা
আহিছে তোমালোক সন্তানসকলৰ হীৰতুল্য ভাগ্য গঢ়িবলৈ। স্মৃতিত থাকিব লাগে যে স্বয়ং ভগৱানে আমাৰ
ভাগ্য গঢ়িবলৈ পঢ়াই আছে তেতিয়া ভাগ্য গঢ় লৈ থাকিব।

*গীত:- আনে ৰালে কল কী তুম তকদীৰ হৌ..... (আগন্তুক দিনৰ ভাগ্য তুমি.....)

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে গীতৰ কেইটিমান শব্দ শুনিলা। শুনৰ লগে-লগে নিজৰ ভাগ্যৰ নিচা উথলি উঠিব লাগে। এয়া
হ'ল অবিনাশী নিচা, কমি যাব নালাগে। কোনো মনুষ্য ধনৱান পদমপতি হ'লে তেওঁৰ ৰাতি-দিন নিচা থাকে - মই
বহুত ধনৱান হওঁ, মোৰ বহুত সম্পত্তি আছে। সম্পত্তিৰেই নিচা বাঢ়ে। গতিকে পিতা হ'ল ভাগ্য গঢ়োতা। এতিয়াতো
ভাগ্য হেৰাই গৈছে। কড়ি সদৃশ ভাগ্য অথবা হীৰা সদৃশ ভাগ্য, সেইয়া তোমালোকে নিৰ্ণয় কৰিব পাৰা। বেহদৰ পিতাই
সম্মুখত বহি ভাগ্য গঢ়ে। সেয়া তোমালোকে দেখিছা আৰু জানিছা। পৰমপিতা পৰমাত্মাক দেখিছা নে জানিছা?
সন্তানসকলে জানে যে আমি আত্মা হওঁ। যদিওবা আত্মাক দেখা নাযায় কিন্তু নিশ্চয় আছে যে আমি আত্মা হওঁ, তৰা
সদৃশ। ভ্ৰুকুটিৰ মধ্যত থাকো। এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকল আত্ম-অভিমানী হ'ব লাগে। এই দেহত থাকোতা
জনক আত্মা দেহী বুলি কোৱা হয়। আত্মাৰ অভিমান আছে যে আমাক পৰমপিতা পৰমাত্মাই আহি লগ কৰিছে। সন্তানে
পিতাৰ ওচৰত জন্ম ল'লে সম্পত্তিৰ উত্তৰাধিকাৰী হৈ যায়। পিছত কোনোৱে অলপ ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰে, কোনোৱেতো
একোৱেই নাপায়। কেৱল জন্মহে লয়। কোনো-কোনো আছে যাৰ ৫-৬ সন্তান আছে। চাকৰি কম আয়ৰ পায় যদি
ভাবে যে আমাৰ ভাগ্যতেই এয়া আছিল। অন্যক চাই - তেওঁলোকৰ ভাগ্যত কিমান মহল, মুকুট বা আসন আছে।
মনুষ্যৰ ভাগ্যও ভিন্ন প্ৰকাৰৰ আছে নহয় জানো। গতিকে এতিয়া তোমালোকে নিজৰ ভাগ্যক জানা যে কেনেকুৱা
ভাগ্যৰ কাৰণে আমি পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। ধনৰ কাৰণে, সুখৰ কাৰণে। মনুষ্যই পুৰুষাৰ্থতো নকৰেই। ধনৱান মনুষ্য
বেমাৰত পৰিলে ভাল-ভাল ডাক্তৰৰ ওচৰত চিকিৎসা কৰায়। ভাবে যে ধনৰ দ্বাৰা ভাল চিকিৎসা হ'ব। গতিকে ধনৰ
কথা নহ'ল জানো। তোমালোকে জবৰদস্ত ভাগ্য বনোৱা শ্ৰীমত অনুসৰি। সন্তানসকলে জানে যে বাবাই উচ্চতকৈও উচ্চ
ভাগ্য গঢ়ে কিয়নো নিজেই উচ্চতকৈও উচ্চ হয়। এতিয়া তোমালোক তেওঁৰ সম্মুখত বহি আছা। মাঁ-পিতাৰ ঘৰত বহি
আছা। কোনো ৰজা-ৰাণী হয় যদি ভাবে যে আমি এনেকুৱা কৰ্ম কৰিছো যাৰ বাবে ৰজা হোৱাৰ ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰিছো।
এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি যি এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ দেখিছো তেওঁলোকেও নিশ্চয় আগৰ জন্মত ভাগ্য
গঢ়িছিল। তোমালোকে এই বুদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰিছা। মনুষ্যৰ বুদ্ধিত এইবোৰ নাহে। ইমান ধনৱান মনুষ্য আছে, তেওঁলোকে
এই ভাগ্য ক'ৰ পৰা পালে? কয় যে আগৰ জন্মত এনে কৰ্ম কৰিছিল যাৰ বাবে ইমান ধনৱান হৈছে। কৰ্মৰ ফল পোৱা

যায় নহয় জানো। গোৱাও হয় যে কৰ্মৰ গতিয়েই ভিন্ন। মনুষ্যই অতীতৰ কৰ্ম অনুসৰিয়ে ভোগ কৰে। এতিয়া তোমালোকে অতি শ্ৰেষ্ঠ লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ভাগ্যৰ তুলনা কৰা। এয়া যি সত্যযুগৰ মালিক হৈছে তেওঁলোকৰ এনে কৰ্মৰ গতি কোনে দিলে যাৰ বাবে বিশ্বৰ মালিক হ'ল। তোমালোকে গোটেই চক্ৰকেই জানি গৈছ।

তোমালোক ব্ৰাহ্মণ এতিয়া স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈছ। অন্য ব্ৰাহ্মণতো স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী নহ'ব। তেওঁলোকো ব্ৰাহ্মণ, তোমালোকো ব্ৰাহ্মণ হোৱা। কিন্তু তোমালোকে জানা যে আমি হ'লো সচাঁ ব্ৰাহ্মণ। ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী। নিশ্চয় ব্ৰহ্মাও কাৰোবাৰ সন্তান হ'ব। তেওঁ হ'ল শিৱবাবাৰ সন্তান। শিৱবাবাতো ৰচয়িতা হয়, তেওঁৰ কোনো পিতা নাই। তোমালোকৰ ভাগ্য পৰমপিতা পৰমাত্মাই গঢ়ি তোলে। পিতাৰ দ্বাৰাই ভাগ্য উদয় হয়। ককা, খুৰা, মামা আদিৰ দ্বাৰা নহয়। অৱশ্যে কাৰোবাৰ হ'ব পাৰে। যদি তেওঁ তুলি (adopt) লয় তেতিয়া। তোমালোক সন্তানসকলকো তুলি লোৱা হৈছে, ড্ৰামা অনুসৰি কল্পৰ আগৰ দৰে। তেওঁতকৈ উচ্চ আৰু কোনো নাই। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ ইমানবোৰ সন্তান আছে। তেওঁলোকে পিতাৰ পৰা কি সম্পত্তি প্ৰাপ্ত কৰিছিল বাৰু। তোমালোকে বুজি পোৱা যে শিৱবাবা হ'ল সকলো আত্মাৰে পিতা আৰু ব্ৰহ্মা হ'ল সকলো জীৱ আত্মাৰ পিতা। সেইফালৰ পৰা তোমালোক ভাই-ভনী হৈ পৰা। পিতাইতো তোমালোক সন্তানসকলক কয় - দেখিলা, তোমালোকৰ ভাগ্য কিমান উচ্চ! মই তোমালোকক পঢ়াই কিমান ভাগ্যৱান বনাওঁ। সত্যযুগৰ আদিত শ্ৰী লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বা এই স্বৰ্গবাসীসকলৰ ৰাজধানী আছিল। কিমান তেওঁলোকে উচ্চ ভাগ্য গঢ়িছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিয়ে এইটো ৰহস্য জানে যে শিৱবাবায়েই তেওঁলোকৰ উচ্চ ভাগ্য গঢ়িছিল। সেই ভাগ্য ভোগ কৰি ৮৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ কৰিলে। এতিয়া আকৌ সেই ভাগ্যই গঢ়ি আছে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এই জ্ঞান আছে। জ্ঞান সাগৰ শিৱবাবাৰ বাহিৰে আন কোনোৱে বুজাব নোৱাৰে। এনেকুৱা পিতা কিমান মৰমৰ (Lovely) হয়। পিতায়ো কয় তোমালোকো মৰমৰ (Lovely) সন্তান হোৱা। তোমালোকক মই আদেশ দিওঁ যে নিৰন্তৰ মোক স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। তোমালোকে জানা যে শিৱবাবা এতিয়া এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত সন্মুখত আছে। পিতাই বুজাইছে মইতো সদায় নিৰাকাৰ হওঁ। মোৰ নাম শিৱই হয়। মই সাকাৰত আহি পুনৰ জন্ম নলওঁ। এতিয়া মই আহিছো। তোমালোকে জানা যে কোনে বাৰ্তালাপ কৰি আছে! তোমালোকৰ বুদ্ধি ওপৰলৈ গুছি যায়। সেই নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। তেৱেঁই ভাগ্য গঢ়োতা হয়। হেভেন্‌লি গড ফাদাৰে (স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতাই) হেভেন্‌ (স্বৰ্গ) স্থাপন কৰিব নহয় জানো। তোমালোকে জানা যে পিতাই কেনেকৈ ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত সন্মুখত বাৰ্তালাপ কৰি আছে। কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, এতিয়া ড্ৰামা সম্পূৰ্ণ হ'বৰ হ'ল। আত্মাই শুনে। আত্মায়েই জানে যে এয়া যথার্থ কথা। পিতাই কয় - যিমান সম্ভৱ মোক স্মৰণ কৰা আৰু গোটেই সৃষ্টি চক্ৰৰ ন'লেজ তোমালোককেই দিছো। কাৰোবাৰ ভালকৈ ধাৰণা হয়, কোনোবাই পাহৰি যায়। এতিয়া তোমালোক বহি আছে, তোমালোকক এয়া জ্ঞান অমৃত দি আছে অথবা ন'লেজ পঢ়াই আছে। সন্মুখত শিৱবাবা বহি আছে। তেওঁ জন্ম-মৃত্যুত নাহে। তোমালোকৰতো প্ৰত্যেক জন্মতে নাম, ৰূপ, দেশ, কাল সলনি হৈ যায়। চেহেৰা সদায় ভিন্ন পোৱা। এয়া কিমান গূহ্য সুক্ষ্ম কথা। তোমালোক আত্মাসকলে সময়ে-সময়ে এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লোৱা। এই সময়ত তোমালোকৰ যি ৰূপ, দ্বিতীয় জন্মত এয়া নাথাকিব। এটা আনটোৰ লগত নিমিলে। আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি আন এটা ল'লে তাৰ কৰ্মকাণ্ড, ভাৱনা আদি সকলো সলনি হৈ যায়। আত্মাই কিমান ভিন্ন ভিন্ন ভূমিকা পালন কৰিবলগীয়া হয়। ভিন্ন নাম, ৰূপ, দেশ, কাল কৰ্মকাণ্ডৰে ভূমিকা পালন কৰে। কৰ্মকাণ্ডও সলনি হৈ থাকে - কেতিয়াবা ৰজাৰ, কেতিয়াবা প্ৰজাৰ। এনেকুৱা নহয় যে কেতিয়াবা কুকুৰ-মেকুৰীও হ'ব। এনেকুৱা নহয়। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি ভৱিষ্যতলৈ ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী (Prince-Princes) হ'বৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰো। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ আছে। এই মন্মা-বাবাইয়ো পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। আকৌ ভৱিষ্যতে গৈ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব। আমিও যিমানে নিজৰ ভাগ্য গঢ়িবলৈ পুৰুষাৰ্থ

কৰিম সিমানে বেছি সুখ পাম। কিমান জবৰদস্ত উপাৰ্জন! তেওঁলোকে সৰ্বাধিক অলপ সময়ৰ সুখৰ কাৰণে পঢ়ি এই জন্মতেই আইনজ্ঞ আদি হ'ব। দ্বিতীয় জন্মৰ কথাই নাই। দ্বিতীয় জন্মত সেয়া হ'বও পাৰে, নহ'বও পাৰে। তোমালোকেতো বুজি পোৱা যে আমি ভৱিষ্যতে স্বৰ্গলৈ নিশ্চয় যাম। আকৌ তাত দেৱী-দেৱতা বুলি পৰিচয় দিম। এইটো কেতিয়াও পাহৰিব নালাগে যে পিতাৰ পৰা আমি স্বৰ্গৰ ময়ূৰ সিংহাসনৰ অধিকাৰ লৈহে এৰিম। উচ্চতকৈও উচ্চ হৈয়েই দেখুৱাম। ভগৱান পিতাই (God Father) পঢ়াই সেয়াওতো বুদ্ধিত আহে। আমি ভালকৈ পঢ়ি ২১ জন্মৰ কাৰণে নিজৰ প্ৰাণক বনাওঁ। বৰ্তমান সময়ত যিমানৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমানে উচ্চ ভাগ্য গঢ়িব পাৰিবা। এই ভাগ্য কল্প-কল্পৰ কাৰণে স্থায়ী হৈ যাব সেইকাৰণে এই সময়ত ভাগ্যৰ বাবে ভালকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত। বহুত শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য হয়। বহুত সুখ আছে। যদিওবা ইয়াত কাৰোবাৰ ওচৰত কৌটি আছে কিন্তু অকণমানো সুখ নাই। তাততো একেবাৰে শান্তি আৰামত প্ৰাণক ভোগ কৰিবা। ইয়াততো কিমান বিপত্তি আহি থাকে। কম সময়ৰ ভিতৰতে বহুত দেউলীয়া হ'ব। মৰি গৈ থাকিব। যদিও বীমা (Insure) কৰায় কিন্তু বীমা কোম্পানীয়েও কি কৰিব পাৰিব? হিৰোশিমাৰ কি অৱস্থা হৈছিল! কিমান মানুহ মৰিল! বীমা কোম্পানীও দেউলীয়া হৈ পৰিল। ইয়াতো এনেকুৱাই হ'ব। সকলো শেষ হৈ যাব। বীমা কৰাওঁতাই কাক ধন দিব? কোনে ইজনে-সিজনৰ দীপ জ্বলাব?

মনুষ্যৰ মাজত অন্ধবিশ্বাস কিমান আছে! ডাঙৰ মানুহক বহুত সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰে। ঋষি-মুনিসকলক তেওঁলোকতকৈয়ো ডাঙৰ বুলি ভাবে। ধৰ্মক (Religion) নামানিলেও কিন্তু সন্যাসীসকলক নমন নিশ্চয় কৰে। সাধুসকলৰ আগত গৈ পদানত হৈ প্ৰণাম কৰিব। সাধুয়ে তেওঁলোকৰ আগত নকৰিব কাৰণ ভাবে মই উচ্চ পৱিত্ৰ হওঁ। এওঁ পিতাইতো কয় মোৰ মৰমৰ সন্তানসকল - মই সন্তানসকলক নমস্কাৰ কৰোঁ। তোমালোকেতো মোৰ শিৰৰ ম'ৰা পাখি হোৱা। তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হ'বগৈ। ব্ৰহ্মাওৰো তোমালোক মালিক হোৱা। তোমালোক ডৱল মালিক হোৱা। মই চিংগ'ল কেৱল ব্ৰহ্মাওৰ মালিক হওঁ। এনে কথা পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। গতিকে এনেকুৱা পিতাক কিমান স্মৰণ কৰিব লাগে, যাৰ পৰা এনেকুৱা অধিকাৰ পোৱা যায়। পিতাই কয় - চোৱা, কিমান সন্তান ইয়ালৈ আহি যায়। আকৌ ৬ মাহতো পিতাক কাংচিহে পত্ৰ লিখে। হেৰ', প্ৰাণ দিওঁতা প্ৰাণতকৈ মৰমৰ পিতাক পত্ৰ নিলিখা! স্ত্ৰী-পুৰুষে ইজনে-সিজনক চিঠি লিখিলে কয় প্ৰাণেশ্বৰ, অমুক, বাস্তৱত তেওঁ কোনো প্ৰাণেশ্বৰতো নহয়। প্ৰাণেশ্বৰতো এজনেই পিতা হয়। সকলো প্ৰাণৰ ঈশ্বৰ পিতা এজনেই হয়। তেওঁ কয় - প্ৰাণেশ্বৰ সন্তানসকল অৰ্থাৎ প্ৰাণ বচোৱা ঈশ্বৰৰ সন্তান। সন্তানেও কয় প্ৰাণেশ্বৰ বাবা, আমাৰ প্ৰাণ বচাওঁতা বাবা। ইয়াৰ পৰাই এই নামৰ উৎপত্তি হৈছে। ভাৰততেই এনেকৈ প্ৰাণেশ্বৰ, প্ৰাণেশ্বৰী বুলি লিখে। কিন্তু আচলতে নাই। প্ৰাণৰ দান কেৱল পিতাইহে দিয়ে। পিতাই কয় তোমালোক মোৰ হৈছা গতিকে কোনেও তোমালোকক দুখ দিব নোৱাৰে। আত্মাইহে দুখ পায়, আত্মাই অনুভৱ কৰে যে পিতাই কিমান মৰমেৰে বুজায়। স্মৰণো তেওঁকেই কৰে, মহিমা কৰে। মম্মাকো কিমান স্মৰণ কৰে। যিয়ে বহুতৰ বৰ ভাল সেৱা কৰে তেওঁ কিমান উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰে। আকৌ তেওঁৰ পিছত দ্বিতীয় নম্বৰত যিসকলে সেৱাত বাবাক অনুসৰণ কৰে। তোমালোক বহুত দয়াশীল হ'ব লাগে। যেনেকৈ বাবাই আমাক বনাইছে, আমি আকৌ অন্যকো বনাওঁ। কিমান ডাঙৰ সম্পত্তিৰ প্ৰাপ্তি - স্বৰ্গৰ ৰাজধানী! তাত আমি ইমান ধনৱান হওঁ যে সোণ হীৰাৰ মহল বনাম। মায়া আৰু যাদুকৰৰ খেলো দেখুওৱায়। তেওঁ দেখা পাইছিল যে সোণৰ ইটা পৰি আছে, অলপ লৈ যাওঁ। তোমালোকে সাক্ষাৎকাৰত স্বৰ্গত হীৰা-মুকুতাৰ মহল দেখা পোৱা। সোণৰ খনি দেখা পোৱা, ভাবা যে অলপ লৈ যাওঁ। সূক্ষ্মলোকত সোণ পোৱা নাযায়। সোণ বৈকুণ্ঠত আছে। তোমালোকে জানা যে তাত খনিৰ পৰা আমি বিমানত গৈ সোণ ভৰাই লৈ আহিম। সোণৰ ডাঙৰ-ডাঙৰ ইটাও থাকে। এতিয়াও ডাঙৰ-ডাঙৰ লোকসকলৰ ওচৰত সোণতো পৰি আছে নহয়। ভাৰতে সোণ-ৰূপতো নিশ্চয় ৰাখিব লাগে। সকলোৰে ওচৰত ডাঙৰ-ডাঙৰ গুহা বনাই থোৱা আছে, য'ত

কোনেও লুট-পাত কৰিব নোৱাৰে। জুইয়ে জ্বলাব নোৱাৰে। গতিকে সেই সকলোবোৰ ভৱিষ্যতলৈ তোমালোকৰ হাতলৈ আহি যাব। যি এৰোপ্লেন আদিৰ দ্বাৰা এতিয়া ব'ম আদি পেলাই, বিনাশৰ কাৰণে, সেই সামগ্ৰীবোৰেই আকৌ সুখৰ কাৰণে নিমিত্ত হৈ যাব। সত্যযুগত এই সকলোবোৰ আছিল পিছত প্ৰায়ঃলোপ হৈ গ'ল। এতিয়া আকৌ গঢ়ি থকা হৈছে। তোমালোকে জানা যে কেনেকৈ খনিলৈ গৈ লৈ অনা হয়। খনিবোৰ সকলো নতুন হৈ যায়। এতিয়াটো পুৰণি হৈ গ'ল। গতিকে এনেকুৱা ভাগ্য বনাওঁতা পিতাৰ পৰা পুৰা ভাগ্য গঢ়ি ল'ব লাগে। ইয়াত অৱহেলা কৰিব নালাগে। পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক মনত পেলাই থাকা। পিতাই কয় এজনৰ প্ৰতিয়ে মোহ ৰাখা। স্বৰ্গক স্মৰণ কৰা। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ -

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) নিজৰ উচ্চ ভাগ্য গঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত অৱহেলা কৰিব নালাগে। শ্ৰীমত অনুসৰি ভালকৈ চলি পঢ়াৰ আধাৰত উচ্চ ভাগ্য গঢ়িব লাগে।
- (2) প্ৰাণেশ্বৰ পিতাৰ স্মৰণৰ থাকি সকলোকে প্ৰাণ দান কৰিব লাগে। সকলোৰে প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিব লাগে। কাকোৱেই দুখ দিব নালাগে।

***বৰদান:-** সদায় সুৰক্ষিত স্থানত থাকি নিৰ্ভয় আৰু নিশ্চিন্ত হৈ থাকোঁতা বাপদাদাৰ অন্তৰ আসনধাৰী হোৱা

বাপদাদাৰ অন্তৰ আসন হৈছে সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ স্থান। যি সদায় পিতাৰ অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হৈ থাকে তেওঁ সদায় সুৰক্ষিত হৈ থাকে। তেওঁৰ ওচৰলৈ মায়া আহিব নোৱাৰে। এনেকুৱা অন্তৰ আসনধাৰী আত্মা নিৰ্ভয় হয়, নিশ্চিন্ত হয়। এইটো নিশ্চিত আৰু অটল। গতিকে অন্তৰ আসনত বহি যোৱা। এইটো নিচাত থাকিবা যে এতিয়া আমি বাপদাদাৰ অন্তৰ আসনধাৰী হওঁ আৰু অনেক জন্ম ৰাজ্য সিংহাসনৰ অধিকাৰী হৈ থাকিম। এইটো আত্মিক নিচাত থাকিলে দুখৰ লহৰ আহিব নোৱাৰে।

***শ্লোগান:-** বুদ্ধিত কোনো ধৰণৰ বোজা নাথাকিলে তেতিয়া কোৱা হ'ব ডৱল লাইট ফৰিস্তা।

!!ওম্ শান্তি!!
